

Ens anem de la llengua

No te'n vages de la llengua" és el nou eslògan de la Universitat de València, en la seua tasca de normalització lingüística. És, ho hem de reconèixer, suggeridor, i alhora, divertit, com el de l'any passat: "Trau la llengua". Tant d'humor, per part de la Universitat en un tema tan amarg com el de la llengua és, si més no, sorprenent i de difícil crítica. Per a propers cursos, els normalitzadors poden continuar jugant amb les frases fetes, i –per si els falten idees– els suggerim: "No tingues pèls a la llengua", "Qui llengua ha, a Roma va", "La llengua no té ossos i en trenca ben grossos", "No et fiques la llengua al cul" o "Val més una bona llengua que una bona hisenda".

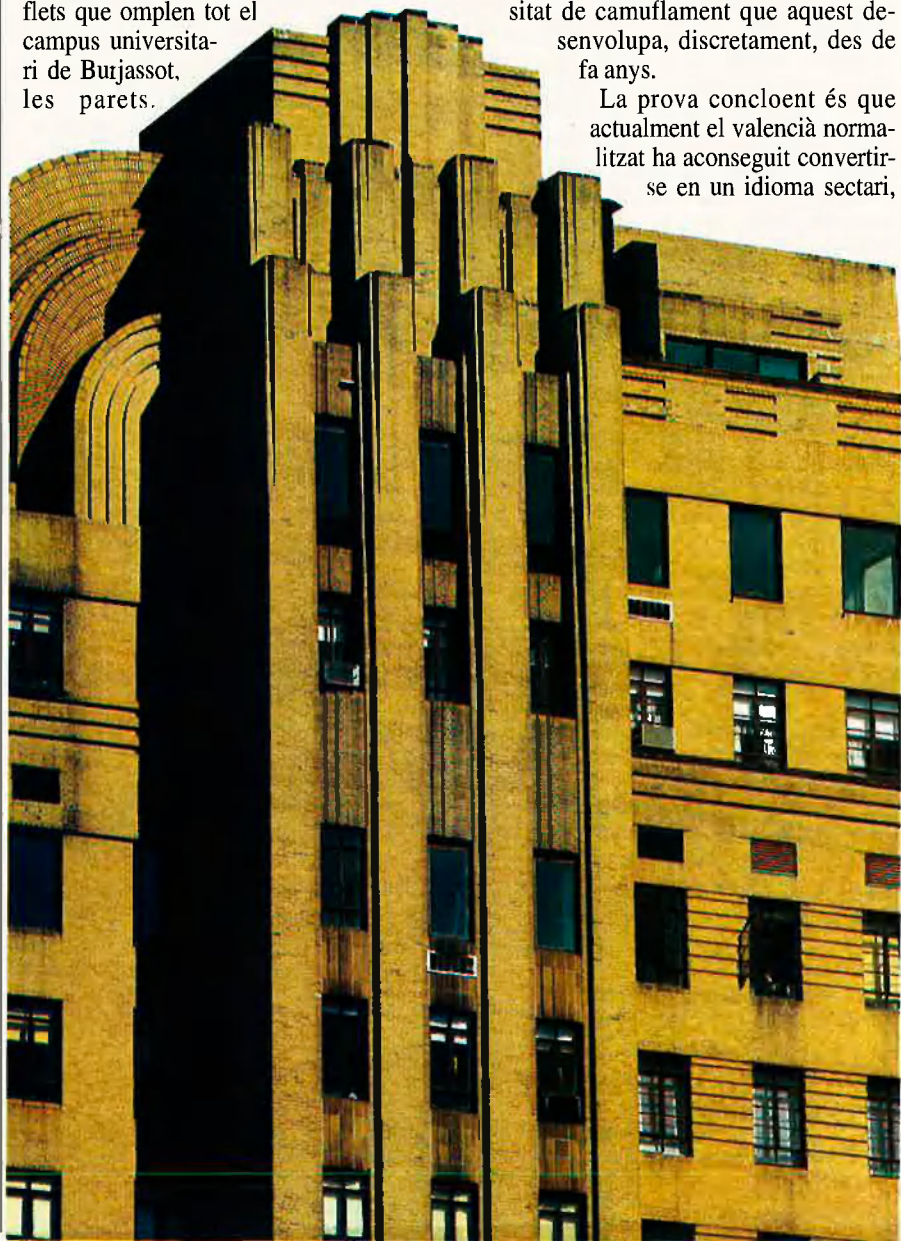
No obstant això, la realitat és que la llengua a la Universitat –la llengua catalana, s'entén– se l'ha menjada el gat. En certa manera, la major part dels professors universitaris segueixen en la qüestió de la llengua al vell refrany de "boca muda, mai serà batuda". La normalització de la Universitat, podríem dir que, en definitiva, consisteix cada any en un veritable empaperat de pòsters de disseny còsmic i acudit provocador. I amb això, un gavaldal de prospectes, senyals de llibres (d'aqueixos d'"Ací em vaig quedar") i calendaris que expliquen, en un paper de tacte no reciclat, perquè s'ha de triar la llengua. Bon punt realitzada aquesta tasca, la Universitat s'abandona a la inèrcia, que en aquest país és sinònim d'espanyolisme senzill i fàcil.

La realitat, doncs, és que si un alumne motivat desitja rebre les classes en català, descobrirà amb sorpresa que tan sols pot matricular-se al llarg de tota la carrera de tres, quatre o cinc assignatures (d'un total aproximat de vint-i-cinc), que ha de fer-ho en els grups d'espanyol per a les restants assignatures; i això, en les casos més optimistes, perquè dels divuit centres de la Universitat de València, tan sols en vuit es fa alguna classe en català. Des d'aquesta perspectiva, l'eslògan de la

Universitat (el repetim, "No te'n vages de la llengua") adquireix, com més l'examines, unes característiques inequívokes de frau conceptual, on la hipocresia es desenvolupa amb una voluptuositat truculenta i oprobiosa. Els pamflets que omplen tot el campus universitari de Burjassot, les parets.

l'ascensor, els parabrises dels cotxes, el bar, l'urinari, les classes, i que s'acumulen després penjats i abandonats per terra, responen no a un desig explícitament *normalitzador* del nostre Servei de Normalització Lingüística, sinó a una necessitat de camuflament que aquest desenvolupa, discretament, des de fa anys.

La prova conclouent és que actualment el valencià normalitzat ha aconseguit convertir-se en un idioma sectari,

propi d'un nombre limitat de somiatruïtes, que intenten resistir l'efecte anivellador del pas del temps. Avui dia, rebre les classes en català a la Universitat, en compte de tenir totes les garanties administratives i alhora representar un prestigi professional, s'ha transformat en una lluita constant contra diferents requisits burocràtics i, al mateix temps, ha significat un enfrontament constant amb un nodrit grup de professors de llengua castellana, que realitzen una pacífica, però real, oposició. Per tot això, amb l'ànim obert al diàleg, però amb la urgència que necessita aquesta qüestió, reclamem que el domini del català siga un requisit ineludible per a tots els funcionaris de la Universitat de València (PDI i PAS), i que les universitats dels Països Catalans tinguem el català com a únic idioma oficial.

Qualsevol opció diferent sols produirà un lent i continu abandó de la nostra llengua. I una llengua encarcarada no serveix per a res. Necessitem que decididament el rectorat abandone la seua política conformista i camaleònica, i que duga endavant —amb la força que una vegada el va caracteritzar— el seu gest per la defensa de la nostra cultura. Avui dia, sobren les paraules (ironia: ¡per una vegada sobre llengua!) i falten fets. Fa temps que anem comprovant-ho, i fa temps que anem mossegant-nos la llengua... El nostre silenci fou, durant uns anys, sens dubte còmplice, conseqüència última de l'amistat i de l'esperança. Però arriba un moment en què te'n vas de la llengua.

Professors del Campus de Ciències de Burjassot (Universitat de València)

Martí Domínguez (Zoologia), Juli Peretó (Bioquímica), Mercè Pamblanco (Bioquímica), Vicent Tordera (Bioquímica), Marcel·lí del Olmo (Bioquímica), Ismael Mingarro (Bioquímica), David Salom (Bioquímica), Ramon Sendra (Bioquímica), Carles Soler (Fisiologia animal), Agustí Galiana (Genètica), Lluís Pascual (Genètica), Pere Lluís Tineo (Citologia), José Pertusa (Citologia), Simon Fos (Botànica), María José Sanz (Botànica), Josep A. Rosselló (Botànica), Vicent Calatayud (Botànica), Josep Guà (Àlgebra), Pilar Martí (Àlgebra), Vicent Martínez García (Matemàtica aplicada i Astronomia), Rosa Donat (Matemàtica aplicada i Astronomia), Francesc Arándiga (Matemàtica aplicada i Astronomia), Vicent Candela (Matemàtica aplicada i Astronomia), Jesús García Falset (Anàlisi matemàtica), Julian Toledo (Anàlisi matemàtica), Josep Martínez Centelles (Anàlisi matemàtica), Enric Marco (Matemàtica aplicada i Astronomia), Vicent Martínez Sancho (Física Teòrica), Vicent Sanz (Química orgànica).

Trossos del PCUS que es revifen

Quan han passat més de tres mesos des de l'ensorrada del partit-estat comença a haver-hi un mínim de perspectiva per a observar què ha passat amb els trossos de la gran trencadissa. Però primer de tot cal no perdre de vista que unes diguem-ne "porcions" del PCUS es van desmembrar intel·ligentment abans del colp d'agost i que ara tenen protagonisme dins les fràgils estructures de la transició russa. L'antiga Plataforma Democràtica, dirigida per Voritxeslav Xovstakovski i Vladímir Lisenko, que es va escindir del PCUS a l'estiu de 1990 en ple XXVIII Congrés, és ara el Partit Republicà de Rússia que mira de salvar el que es pugui del marxisme democràtic. Així mateix el vice-president de Rússia, l'heroi de l'Afganistan i de la defensa de la Casa Blanca, Aleksandr Rutskoi, continua alimentant el seu Partit Democràtic dels Comunistes de Rússia amb l'objectiu d'integrar-lo en un gran bloc de centreesquerra. Aquest bloc és, ni més ni menys, el Moviment per les Reformes Democràtiques de Xevardnadze i Iàkovlev, que té en el seu nucli directiu *nomenklaturistes* reconvertis en empresaris com Arkadi Volski, l'home a qui s'atribueix la missió de canalitzar la reconversió econòmica —sobretot les privatitzacions— i posar-la sota la supervisió de tècnics de l'antic aparell. Ex-comunistes bons coneixedors de la seva feina que es van convertint en executius i empresaris. Però el que més interès desperta últimament a l'antiga Unió Soviètica són els moviments que es perceben en els trossos del PCUS després de la seva virtual dissolució, el 24 d'agost. Són moviments que volen salvar del naufragi total un patrimoni de 74 anys i que, a més, aspiren a conservar poder, a influir-hi i si s'escau, a reconquerir-lo. El 23 de novembre, a Ekaterinemburg, la ciutat on va ser afusellat el tsar i tota la seva família, es va fer el congrés constituent d'un nou partit comunista. Encara no té nom concret, però les intencions de l'operació es dedueixen un cop identificats els promotors: el Front Unit dels Treballadors i el Moviment d'Iniciativa Comunista. Dos grups rabiosament stalinistes i antisemites que ja durant la *perestroika* van formar coalicions electorals i parlamentàries —les anomenades Forces Nacional-patriòtiques— amb grups feixistes com Rússia Patriòtica. El nou partit provaria, doncs, d'atraure clientela localitzada en els sectors més depauperats de

la població però que sintonitzen bé amb el discurs d'un comunisme nacionalista i populista.

Uns objectius tan foscos i barroers que fins i tot el sector estalinista de la professora Nina Andréieva es va estimar més de no anar al congrés d'Ekaterinemburg i, en tot cas, establir-hi només aliances tàctiques. Nina Andréieva, la mítica musa de l'*antiperestroika*, havia convertit el 8 de novembre la seva antiga Plataforma Bolxevica en Partit Comunista d'Unitat dels Bolxevics. La clientela vol trobar-la entre els ortodoxos; això sí, ortodoxos il·lustrats i presents.

Mínimament presentable és el grup Unió Comunista que ha creat Aleksei Prigarin i un d'intel·lectuals prenent com a base l'anomenada Plataforma Marxista del PCUS que funcionava durant els últims temps de la *perestroika*. La Unió Comunista és antistalinista i mira de recuperar tot allò que de democràtic i autogestionari hi havia en el pensament de Lenin.

Però el pioner en una operació de reconstrucció democràtica del partit comunista de després del drama d'agost és el diputat Roi Mèdvediev. Antic dissident i ex-col·laborador de Khrúixtxov, Mèdvediev va dir des del dia mateix de la dissolució que el PCUS havia de renàixer de manera democràtica i amb força anticapitalista. I al cap d'un mes i mig del colp es va fer a Moscou una conferència de "forces democràtiques d'orientació socialista" que va decidir de reconstruir el partit amb el nom de Partit Socialista dels Treballadors, amb una ideologia socialdemocrata radical, a l'estil dels partits post-comunistes d'Hongria, Polònia o Txecoslovàquia. Segons diversos sondatges, en unes eleccions parlamentàries a Rússia els diversos corrents comunistes guanyarien a desenes de regions. Un argument prou de pes per a fer trontollar els projectes de Ieltsin, que va decidir cautelosa i ajornar les eleccions municipals previstes per al 8 de desembre. Les enquestes també diuen que, a mesura que avança la misèria, l'electorat podria girar-se cap al passat per trobar-hi remeis. Els sociòlegs comencen a avisar que l'anomenada "ànima russa" sintonitza millor amb l'igualitarisme —tsarista o stalinista— que no amb el tractament de xoc i el mercat competitiu que recepten els neoliberals al poder.

Llibert Ferri